

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

حزب کار ایران (توفان)
۰۵ می ۲۰۲۱

سخنی کوتاه در مورد سازمان‌های صنفی و سیاسی طبقه کارگر

سازمان‌های صنفی و سیاسی کارگران چگونه سازمان‌هایی هستند و تفاوت آنها با یک دیگر چیست؟ آیا می‌توان یکی را دلیلی برای تعطیلی دیگری دانست و یا آن که هر دو را مانند یک دیگر معرفی کرد؟ پرسش‌های بسیاری از این دست مطرح می‌گردند و افراد و سازمان‌های گوناگون پاسخی را برای سؤالات طرح شده تبیین می‌کنند. در این نوشته کوتاه، اشاره اجمالی به این مسأله می‌کنیم تا پرتوی بر اهداف و ماهیت این سازمان‌ها بیفکنیم.

اگر بخواهیم با توجه به پاسخ‌های گوناگون آنها را دسته‌بندی کنیم، می‌توان بدون در نظر گرفتن پایگاه طبقاتی تبیین‌کنندگان، آنها را به سه گروه تقسیم کرد.

گروه اول کسانی هستند که کارگران را تنها به فعالیت و مبارزات صنفی تشویق کرده و آنها را از هرگونه مبارزه و فعالیت سیاسی منع می‌کنند. اینان سیاست را برای سیاستمداران معرفی و فعالیت سیاسی را از آن‌ها به‌تران تعریف می‌کنند. بدین ترتیب این فکر را تبلیغ می‌کنند که کارگران می‌باید فقط برای به‌دست‌آوردن رفاه زندگی و معیشتی مبارزه کنند و نه بیشتر. سیاست به آنها ربطی ندارد! اینان کارگران و دیگر زحمتکشان را از مبارزه سیاسی برحذر می‌دارند و مبارزه برای زندگی بهتر در سیستم کنونی جامعه را کافی می‌دانند و گمان می‌کنند که با رشد کمی و کیفی زندگی مادی در نظام کنونی، آرام آرام سوسیالیسم را مستقر می‌سازند و لذا سوسیالیسم از راه قهر و انقلاب تحت رهبری حزب کمونیست لازم نیست، ضرورتی ندارد.

ولی گروه دوم کسانی هستند که هرگونه فعالیت صنفی را سیاسی می‌خوانند و چنین تبلیغ می‌کنند که از آنجهت که هرگونه فعالیت صنفی به درگیری رویارویی با سرمایه‌داران و حکومت آنان و دستگاه نظامی و قضائی منجر می‌شود، پس می‌باید در هر شکل از فعالیت صنفی، مستقیماً به سراغ سیاست رفت و در هر اعتصاب، راهپیمایی و اشکال دیگر مبارزه، سیاست و مبارزه سیاسی را طرح و در یک کلام تمامی مبارزات را به قصد نابودی سیستم سرمایه‌داری و به دست گرفتن قدرت تبدیل کرد و در تمام طول مبارزه یک هدف را در مقابل خود گذاشت. اینان گمان می‌کنند که در هر اعتصاب و یا تجمعی می‌باید همگان را به مبارزه علیه سیستم سرمایه‌داری و حکومت حامی سرمایه‌داران فرا خواند و هر شکلی از مبارزه صنفی می‌باید رنگ و بوی سیاسی به خود بگیرد و شعار نابودی سرمایه‌داری و حکومت آنان طرح گردد و اگر چنین نشود، مبارزه به راست گرایش یافته و از ماهیت مبارزاتی و انقلابی خارج گشته است. به زبان روشن، تاکتیک سیاسی در این تفکر جایی ندارد!

گروه سوم کسانی هستند که بدون آن که کارگران را از مبارزه صنفی و یا سیاسی برحذر دارند فعالیت کارگران در سازمان‌های مختلف را پیشنهاد می‌دهند، ولی تداخل فعالیت‌های این سازمان‌ها در یک دیگر را مضر برای پیشرفت مبارزات کارگری می‌دانند. طبق این نظر بدون آن که فعالیت کارگری در یک بخش تعطیل شود، می‌باید برای راندمان بیشتر مبارزاتی، از جایگزینی آنها با یک دیگر و یا دخالت سازمان‌های کارگری در امور یک دیگر پرهیز کرد. به اساس این نظر، سازمان‌های صنفی کارگری از قبیل سندیکا و اتحادیه سراسری و سازمان‌های هنری، ادبی و مدنی و غیره می‌باید در شکل و فرم سازمان‌های همه‌گیر، هر کارگری را با هر نظر و عقیده و خواسته‌ای دربرگیرند، و کارگران را برای به دست آوردن زندگی بهتر در چهارچوب سیستم کنونی و در همان زمینه‌ای که نامش و اساسنامه سازمانی‌اش نشان می‌دهد، به فعالیت بکشاند. تا بدین شکل این امکان برای طبقه کارگر به وجود آید، با آگاه‌ترین عناصر اجتماعی و از خودگذشته‌ترین افراد طبقه کارگر در حول مبارزات صنفی و فعالیت‌های سیاسی علنی و یا نیمه علنی و یا غیر علنی در شرایط دیکتاتوری و پولیسی به تدریج جذب سیاست‌های حزب سیاسی طبقه کارگر شوند. طبیعی است که حزب سیاسی طبقه کارگر عالی‌ترین سازمان سیاسی طبقه کارگر است و وظیفه رهبری تمامی سازمان‌های طبقه را برعهده دارد و نقش و هدفش هدایت و ایجاد هماهنگی میان سازمان‌های صنفی و سیاسی و پیشبرد تمامی مبارزات طبقه تا پیروزی کامل است. در این حزب به روی هر کارگر آگاه و مبارزی، که برنامه و اساسنامه را می‌پذیرد، باز است، حزب پیشروان طبقه کارگر، حزب کارگران کمونیست است! سازمان‌های صنفی طبقه کارگر، سازمان‌های عام‌المنفعه و همگانی است؛ مدرسه سیاسی کارگرانی است که در سطوح پائین وارد سیاست می‌شوند، آموزش می‌بینند، به کار تشکیلاتی می‌پردازند، همه افراد صرف‌نظر از دین و آئین و باورهای مذهبی بر سر منافع مشترک صنفی متحد می‌شوند.

امروز متأسفانه در عرصه سیاسی ایران بعضی از سازمان‌های صنفی موجود گمان می‌برند که می‌باید نقش سازمان سیاسی طبقه کارگر (حزب) را بازی کنند و در هر حرکت صنفی شعارهای سیاسی برای سرنگونی سیستم سرمایه‌داری، الغای استثمار و لغو کارمزدی را مطرح می‌سازند و با این چپ‌روی عملاً ضربه مهلکی به تشکیلاتی کارگران و کل حرکت مبارزاتی طبقه کارگر وارد می‌آورند و سیاست‌شان در جهت پراکندگی طبقه کارگر و به سود سرمایه‌داران است.